

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1508

гр. София, 11.01.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 77 СЪСТАВ, в закрито заседание на
единадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: ИВАНКА П. БОЛГУРОВА

като разгледа докладваното от ИВАНКА П. БОЛГУРОВА Гражданско дело
№ 20231110124319 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявени от К. Ю. З. срещу ФИРМА осъдителни
искове с правно основание **чл.220, ал.1 КТ, чл.222, ал.1 КТ, чл.224, ал.1 КТ и чл.86,
ал.1 ЗЗД** и инцидентни установителни искове с правно основание **чл.74, ал.1 и ал.4
КТ**.

Ищецът К. Ю. З. твърди, че в периода от 01.02.2010г. до 05.05.2020г. е бил в
трудова правоотношение с ответника ФИРМА, по силата на което е заемал длъжността
„стюард“. Поддържа, че съгласно уговореното в чл.5, б.,б“ от договора след всеки
планиран и приключен сектор, работодателят ще заплаща на служителя т. нар.
„секторно заплащане“, като сумата на първите два планирани и приключени сектора за
всеки ден ще се счита включена в размера на основната брутна заплата на служителя и
ответникът няма да прави отделни плащания и за тях, а съгласно чл. 14 служителят има
право на основен платен годишен отпуск и допълнителен отпуск за работа при
ненормирано работно време в размер на 25 работни дни. Излага доводи, че ответникът
е следвало да заплаща на ищеца както брутно трудово възнаграждение по чл. 5, б.,а“
от договора, така и „секторно заплащане“ за всеки изпълнен сектор, представляващо
възнаграждение по чл. 16, ал. 2, т. 2 от НСОПЗ. Поддържа, че през последния пълен
отработен от него месец преди прекратяване на трудовото правоотношение – **месец
февруари 2020г.** /а и преди това/, през който е прелетял **22 сектора**, ответникът не му
е заплатил дължимото „секторно заплащане“, като част от трудовото му
възнаграждение, за първите два изпълнени от него сектора, позовавайки се на чл.5, б.
„б“ от трудовия договор, поради което и същото не е включено и при определяне
размера на дължимите обезщетения при прекратяване на трудовото правоотношение
по чл.220, ал.1 КТ и по чл.222, ал.1 КТ. Счита, че цитираната клауза на чл.5, б.,б“ от
трудовия договор е недействителна, поради противоречието ѝ със закона – чл. 4, ал. 2
и чл.16, ал.2, т.2 от НСОПЗ, вр. чл.242КТ и чл.247 КТ, евентуално, че го заобикаля.
Излага доводи, че за периода на действие на трудовия договор е имал право на
удължен платен годишен отпуск съобразно пролетените часове през съответната
календарна година, като твърди, че към датата на прекратяване на трудовото
правоотношение е имал неизползван платен годишен отпуск в размер на 222 дни, от
които ответникът е заплатил 34 дни като обезщетение по чл.224, ал.1 КТ, като
дължимата сума е определена без да се вземат предвид „секторните плащания“. Счита,

че причина за непредоставянето, съответно за незаплащане на дължимото обезщетение по чл.224, ал.1 КТ за останалите 188 дни е уговореното в чл. 14 от сключения между страните трудов договор, която разпоредба е недействителна поради противоречието □ със закона – чл. 30 от НРВПО, вр. чл. 155, ал. 5 КТ и чл. 156, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ. Моли съда да осъди ответника за му заплати сумата **от 2618,49 лв.**, представляваща обезщетение за неспазено предизвестие по чл.220, ал.1 КТ, сумата **от 743,94 лв.**, представляваща лихва за забава, начислена върху претендираното обезщетение по чл.220, ал.1 КТ за периода от 01.07.2020г. до 04.05.2023г., сумата **от 872,83 лв.**, представляваща обезщетение при уволнение поради съкращаване в щата по чл.222, ал.1 КТ, сумата **от 247,98 лв.**, представляваща лихва за забава, начислена върху претендираното обезщетение по чл.222, ал.1 КТ за периода от 01.07.2020г. до 04.05.2023г., сумата **от 23 787,10 лв.**, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, както и сумата **от 6758,14 лв.**, представляваща лихва за забава, начислена върху претендираното обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ за периода от 01.07.2020г. до 04.05.2023г. Моли съда да обяви за недействителни клаузите на **чл. 5, б. „б“ и чл. 14** от сключения между страните трудов договор от 01.02.2010г. поради противоречието им със закона. Претендира разноски.

Съдът констатира нередовност на исковата молба в частта по предявения иск по чл. 224, ал. 1 КТ, доколкото ищецът не е посочил в петитума на исковата молба претендираното обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за колкото дни и за кои години се отнася, както и по отношение на правния интерес от предявяване на установителен иск по чл. 74, ал. 1 и ал. 4 КТ за обявяване недействителността на клаузата от чл. 14 от трудов договор от 01.02.2010г., прекратен на 05.05.2020г., което налага на основание чл.129, ал.2, вр. чл.127 ГПК да бъдат дадени указания на ищеца за отстраняване на тази нередовност.

Ответникът ФИРМА в срока за отговор по чл. 131 ГПК е депозирал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете. Релевира възражение за погасяването им по давност на основание чл.358, ал.1, т.3 КТ. Излага доводи, че при прекратяване на трудовото правоотношение е заплатил на ищеца всички дължими суми. По отношение на претендираните „секторните плащания“ твърди, че същите представляващ допълнително възнаграждение с променлив характер, дължимо съгласно уговореното в трудовия договор след втория прелетен сектор, поради което не следва да бъдат включвани в базата за изчисляване на обезщетенията по чл. 220, ал. 1 КТ и по чл. 222, ал. 1 КТ. Оспорва и иска за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, като твърди, че длъжността, която е изпълнявал ищецът не е такава по чл. 30 НРВПО, но въпреки това работодателят му е предоставил удължен годишен отпуск за периода от 2017г. до 2020г., съгласно т.9 и т.10 от Политика за отпуските. Релевира възражение за погасяване по давност на основание чл.176а, ал.1 КТ на претендираното от ищеца обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода от 2010г. до 2016г. Счита, че при определяне на размера на дължимото обезщетение по чл.224, ал. 1 КТ също не следва да се взимат предвид „секторните плащания“. Оспорва твърденията за недействителност на оспорените от ищеца клаузи от трудовия договор от 01.02.2010г., като счита, че и искът за обявяване недействителността на чл. 14 от договора е недопустим поради липса на правен интерес, тъй като договорът е прекратен и дори при уважаване на иска, това няма да доведе до промяна в правната сфера на ищеца. Отделно от това заявява, че оспорената клауза не се прилага след приемането на Политика за отпуските през 2017г. Моли съда от отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

По иска по чл. 220, ал. 1 КТ в тежест на ищеца е да докаже прекратяване на трудовия договор на основание, за което законът изисква отправяне на предизвестие, както и размер на БТВ за последния пълен отработен месец от ищеца.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже спазване на срока на предизвестие или плащане на обезщетение.

По иска по чл. 222, ал. 1 КТ в тежест на ищеца е да докаже, че уволнението е извършено на някое от основанията, посочени в чл. 222, ал. 1 КТ, че за процесния период е останал без работа, както и размера на brutното трудово възнаграждение за последния пълен отработен месец преди уволнението.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже положителния факт на погасяване на дълга.

По иска по чл. 224, ал. 1 КТ в тежест на ищеца е да докаже наличието на трудово правоотношение между страните, което е прекратено независимо от основанията за прекратяване, както и размера на brutното трудово възнаграждение, получено за последния пълен отработен месец преди уволнението.

В тежест на ответника е да докаже или ползването на отпуска за процесния период, или плащане на обезщетението за неползването му.

По исковете по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже наличието на главен дълг и момента на изпадане на ответника в забава /настъпване на уговорения срок за плащане, съответно отправяне на покана и получаването □ от ответника/, за което не сочи доказателства.

По исковете по чл. 74, ал. 1 и ал. 4 КТ в тежест на ищеца е да докаже, че оспорените клаузи на трудовия договор противоречат или заобикалят императивна материално – правна норма.

По възражението за изтекла погасителна давност за предявяване на исковете, ищецът следва да докаже наличието на обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давностния срок.

Като **безспорно** не се нуждае от доказване на основание чл.153 ГПК обстоятелството, че между страните е съществувало валидно, безсрочно трудово правоотношение от 01.02.2010г., по силата на което ищецът е изпълнявал длъжността „стюард“, прекратено със Заповед №21101/04.05.2020г. на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ.

По доказателствените искания:

Страните са представили писмени доказателства, които са относими, необходими и приемането им е допустимо. На ищеца следва да бъдат дадени указания да представи легализиран превод на български език на представените с исковата молба документи на английски език /л.30 – л.40 от делото/.

Следва да бъде допусната ССЧЕ по задачи на ищеца, формулирани в исковата молба, както и по задачи на ответника в отговора на исковата молба, с изключение на въпросите под № 4б и 5, доколкото дали и каква част от вземанията са погА.и по давност е правен въпрос. ССЧЕ следва да отговори и на въпроса в какъв размер ответникът е начислил на ищеца обезщетения по чл.220, ал. 1 КТ, чл. 222, ал. 1 КТ и чл. 224, ал. 1 КТ при прекратяване на трудовото му правоотношение, на каква база, както и дали същите са изплатени на ищеца и кога.

Исканията на ищеца по чл. 190 ГПК следва да бъдат оставени без уважение, доколкото тези по б.,а“ и б.,б“ касаят обстоятелства до 2016г., които са неотнесими

към спора, а за отговор на въпроса какви и в какъв размер са изплатените обезщетения е допусната ССчЕ.

При тези мотиви и на основание чл. 140 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА делото за **20.02.2024г. от 10:00 часа**, за която дата и час да се уведомят страните с препис от настоящото определение, а ищецът и с препис от отговора на исковата молба от ответника.

УКАЗВА на ищеца в едноседмичен срок от получаване на съобщението с писмена молба с препис за ответника:

1. да посочи претендираното обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за сумата от 23787,10 лв. **за колко дни и за кои години се отнася**
2. да обоснове **правния си интерес** от предявяване на установителен иск по чл. 74, ал. 1 и ал. 4 КТ за обявяване недействителността на клаузата от **чл.14 от трудов договор от 01.02.2010г.**, като има предвид, че съгласно изложените в исковата молба фактически твърдения **същият е прекратен на 05.05.2020г.**, а относно дължимия размер на обезщетението за неизползван платен годишен отпуск **е предявен осъдителен иск в настоящото производство.**

УКАЗВА на ищеца, че при изпълнение на указанията в срок, исковата молба, в частта по предявените искове с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ и чл.74, ал. 1 и ал. 4 КТ за обявяване недействителността на клаузата от чл.14 от трудов договор от 01.02.2010г., ще бъде върната.

ПРИЕМА представените към исковата молба и отговора писмени доказателства.

УКАЗВА на ищеца в двуседмичен срок от съобщението да представи легализиран превод на български език на всички депозиранни документи на английски език – от л.30 до л.40 от делото, като при изпълнение в срок, същите ще бъдат изключени от доказателствения материал по делото.

ДОПУСКА ССчЕ със задача да даде заключение по въпросите, формулирани в исковата молба и отговора на исковата молба, с изключение на въпросите под № 4б и 5, **както и по въпрос на съда:** в какъв размер ответникът е начислил на ищеца обезщетения по чл.220, ал. 1 КТ, чл. 222, ал. 1 КТ и чл. 224, ал. 1 КТ при прекратяване на трудовото му правоотношение, на каква база, както и дали същите са изплатени на ищеца и кога.

ОПРЕДЕЛЯ възнаграждение в размер на 600 лв., от които 300 лв. от бюджета на съда и 300 лв., вносими от ответника в едноседмичен срок от получаване на настоящото.

ОПРЕДЕЛЯ за вещо лице Е. Й.-М..

Вещото лице да се призове да работи по поставените задачи след представяне на доказателства за платен депозит.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____